

Apollo runoilijaa milloin
ei vaadi uhriin pyhimpään,
elämän turhiin puuhiin silloin
on syventynyt mieli tään;
ja lyyran pyhä ääni nukkuu.
Hän kylmään uneen, onneton,
mitättömyyteen silloin hukkuu,
mitättömistä halvin on.

Vaan herkkä kuulo viehkeän
kun jumalaisen sanan kuuli,
vavahti sielu, liikkui huuli,
nous herätetty kotka, hän.
Maan huveiss' on hän ikävissään
ja maineellekin kylmäks jää,
eess' epäjumalain ei missään
kumaraan painu ylväs pää.
Kun soinnut mielessä lyö taajaan,
jurona ilmoilt' ihmisten
hän pakenee luo aaltojen
tai tammilehdon humuun laajaan.

Поэт

Пока не требует поэта
К священной жертве Аполлон,
В заботах суетного света
Он малодушно погружен;
Молчит его святая лира;
Душа вкушает хладный сон,
И меж детей ничтожных мира,
Быть может, всех ничтожней он.
Но лишь божественный глагол
До слуха чуткого коснется,
Душа поэта встрепенется,
Как пробудившийся орел.
Тоскует он в забавах мира,
Людской чуждается молвы,
К ногам народного кумира
Не клонит гордой головы;
Бежит он, дикий и суровый,
И звуков и смятенья полн,
На берега пустынных волн,
В широкошумные дубровы...